

РОЛЬ КОМПЕТЕНТНОСТІ І КУЛЬТУРИ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВИКЛАДАЧА ЯК СКЛАДОВИХ МЕТОДИКИ ВИКЛАДАННЯ У ВІК ЦИФРОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ

КУР'ЯН В.В.

Одеська державна академія будівництва та архітектури, м. Одеса, Україна

Зі зміною поколінь виникає нагальна потреба і у вдосконаленні методики викладання у вищих навчальних закладах.

Адже, у вік цифрових технологій, інформація від викладача до студента надходить через призму інструментів саме цих технологій.

Так, для зростаючого покоління така комунікація між суб'єктами навчального процесу є зручною але водночас менш продуктивною так як, зосередження уваги студента на предметі викладання помітно знижується.

Тож, на думку автора, для педагога у вік цифрових технологій, необхідно не лише переорієнтування в способах і засобах подачі матеріалу але й вдосконалення методів викладання, з відведенням провідної ролі у цих методах компетентності і культури професійної діяльності викладача, звісно, дотримуючись методології педагогіки.

Задля обґрунтування важливості відведення провідної ролі саме компетентності і культури професійної діяльності викладача під час вдосконалення методів викладання вважаємо за необхідне звернутись до етимології поняття «педагогіка».

Відповідно до Українського педагогічного словника дефініція поняття «педагогіка» складається з грецьких термінів «діти» і «веду» та, має наступне визначення: педагогіка - наука про навчання та виховання підростаючих поколінь. Основним джерелом пізнання закономірностей навчання й виховання є вивчення та узагальнення педагогічного досвіду.

Педагогічний досвід вивчається також у ході спеціально організованого науково-педагогічного дослідження. При цьому застосовуються методи спостереження, педагогічного експерименту, вивчення документації, бесід з учнями та вчителями тощо. В системі педагогічних наук виділяються такі основні галузі: методологія педагогіки, теорія навчання, теорія виховання, теорія управління освітою, методика навчання, дошкільна педагогіка, спеціальна педагогіка, соціальна педагогіка, порівняльна педагогіка [1, с.250].

Так, якщо простежити педагогічний досвід як колективну узагальнюючу сукупність методів і способів викладання, то надважливим, серед іншого, є

компетентність викладача у сфері діяльності, що стосується предмета, який він викладає.

У словнику С. Ожегова компетентність визначається як глибока обізнаність людини щодо певного кола питань, як обсяг повноважень, наданих у відповідності з обізнаністю, і характеризується наступними якостями – знаючий, обізнаний, авторитетний у галузі [2, с.29].

Але, автор вважає, що під час швидкого розвитку інформаційно-цифрового світу на рівні з компетентністю зростає потреба у вдосконаленні способів та методів подачі матеріалу під час викладання, що характеризуватиме, окрім іншого, культуру професійної діяльності викладача.

Компетентність викладача та культура професійної діяльності в поєднанні з ефективними способами подачі матеріалу студентам, має всі перспективи для підвищення зосередження уваги студентів, а відтак, і зростання показників результативності методики викладання.

Алгоритм навчання та виховування студентів, що включає поєднання динамічності у компетентності викладача, демонстрації культури професійної діяльності та володіння комунікативними здібностями у полі гетерогенних систем та полі інформаційних ресурсів, дозволяє заволодіти увагою студентів і водночас отримати фідбек, при цьому не впливаючи негативно на креативність, ініціативу та мотивацію студентів.

Наприклад, з подачею матеріалу будь якого предмету, викладач демонструє, як розвивались його знання, здібності, та який шлях викладач пройшов щоб опанувати ці навички в практичній діяльності, з предмету, що подається, з тієї сходинки де наразі знаходяться студенти до тієї шаблони на якій вже знаходиться викладач, що, на думку автора, дозволяє захочувати до креативності студентів та налагоджує більш тісну взаємодію в системі викладач-студент. Таким чином студент буде розуміти яким шляхом йому рухатись в тому чи іншому напрямленні, для нього це буде як мапа до свого майбутнього. Тому що більшість студентів просто відбувають час на заняттях, так як бачать вже викладача повністю сформованого, але інтерес захований саме в шляху до формування, в тих чи інших знаннях або галузі, і шлях цікавий тільки тоді коли викладач це пройшов, і розповідає це від своєї особи.

Культура професійної діяльності, як сукупність духовних та матеріальних цінностей викладача, яка проявляється в наявності не лише теоретичних знань, а й досвіду застосування знань в професії, в діловій практиці викладача, має всі перспективи мотивувати студентів до засвоєння предмету, що викладається, як фундаментальної основи для їх подальшого росту у професійній діяльності.

Комунікативні здібності викладача у полі гетерогенних систем та полі інформаційних ресурсів, де перевага надається виконанню командної роботи викладача разом зі студентами, що полягає у спільній аналітичній діяльності та пошуках шляхів розв'язання теоретичних та практичних задач мають перспективи знаходження неординарних рішень тих чи інших задач, а також закладення фундаментальних основ культури студента в його майбутній професії.

Тож, підсумовуючи вище наведений аналіз, приходимо висновку, що вести, в сенсі навчати та виховувати, зростаюче покоління, можливо у разі динамічного розвитку компетентності викладача, постійного підвищення культури його професійної діяльності та одночасного розвитку навиків компетентності і культури у майбутній професії сьогоdnішнього студента.

Сучасний студент - засвоює інформацію через екран і йому потрібен герой кінофільму, який був колись таким як цей студент, тільки в такому разі увага студента, в період навчання, за допомогою цифрових технологій, буде спрямована на викладача.

При цьому пам'ятаючи, що методи викладання в цифровий вік необхідно поєднувати з ефективними способами подачі матеріалу студентам під час лекцій, семінарів та практичних занять, тобто викладач повинен знати і розуміти, що сучасний студент засвоює інформацію ілюстраціями, інфографікою, в сучасному мінімалістичному стилі, як в різноманітних соціальних мережах.

І головна ціль викладача яку він повинен дотримуватись при викладанні матеріалу студентам, це візуальний контакт, завжди повинна бути ввімкнена камера викладача і бажано з естетичною інсталяцією для того щоб викладач відкарбувався в голові студента.

Література:

1. Гончаренко С.У., Український педагогічний словник/Довідкове видання, - Київ: «Либідь», 1997. - 375 с. URL:

<https://lib.iitta.gov.ua/106820/1/%D0%93%D0%BE%D0%BD%D1%87%D0%B0%D1%80%D0%B5%D0%BD%D0%BA%D0%BE.%20%D0%9F%D0%B5%D0%B4%D0%B0%D0%B3%D0%BE%D0%B3%D1%96%D1%87%D0%BD%D0%B8%D0%B9%20%D1%81%D0%BB%D0%BE%D0%B2%D0%BD%D0%B8%D0%BA%20%281%29.pdf>

2. Методика викладання у вищій школі : навчальний посібник / О. В. Малихін, І. Г. Павленко, О. О. Лаврентьєва, Г. І. Матукова. – Сімферополь: Дайфі, 2011. – 270 с. URL:

http://elibrary.kdpu.edu.ua/bitstream/0564/342/1/%D0%BC%D0%B5%D1%82%D0%BE%D0%B4%D0%B8%D0%BA%D0%B0_%D0%B2%D0%B8%D0%BA%D0%BB_%D0%B2%D0%B8%D1%89_%D1%88%D0%BA.pdf